

get uheldig. Jeg er overbevist om, at Fleertallet af Folkethingets Medlemmer deler denne Anskuelse, og jeg deler den med Fleertallet. Det er imidlertid ingen tilstrækkelig Grund for mig til at tiltræde det Udkast til en Adresse, som her foreligger, at Tilstanden er mislig. Skulde jeg imidlertid gaae ind paa en Undersøgelse af, hvorledes denne Tilstand er fremkommen, og behandle det med al den Udforslighed, som denne Sag vistnok kunde fortjene, da vilde jeg dertil bruge langt mere Tid, end jeg kan antage, der i nærværende Dieblik kan være mig indrømmet; jeg skal derfor indskrænke mig til at udtale det som min Overbeviisning, at, saavist som Stillingen er mislig, saavist er det ogsaa, at det er paa Lo, Skylden hviler. Skylden hviler ikke alene paa Ministeriet, Rigsdagen bærer ogsaa sin Deel i Skylden (Nei!). Ja, jeg veed nok, at der er flere, som ere af en anden Anskuelse, men jeg er nu af denne, og udtaler den som min Anskuelse. Skylden, siger jeg, hviler ikke paa Ministeriet alene, Rigsdagen bærer ogsaa sin Andeel af Skylden. Der staaer imidlertid i Adressen, saaledes som den nu foreligger, følgende Ord: „hidtil have vi bestræbt os for at arbejde sammen med de Mænd, som Deres Majestæt har valgt til Deres Ministre.“ Det er efter min Overbeviisning ikke en Sandhed; det kan ikke siges i sin Almindelighed, at Rigsdagen har bestræbt sig for, ærligt har bestræbt sig for at arbejde sammen med de Mænd, Hans Majestæt har valgt til sine Ministre, og denne Mangel paa Imødekommen i rette Tid fra Rigsdagens Side, den er det netop, som jeg maa lægge Rigsdagen til Last, og som jeg maa udtale bærer sin Andeel i, at vi befinde os i den Tilstand, hvori vi nu befinde os. Den ærede Forslagsstiller udtalte i Lovdags, at han anerkjendte Ministeriet Bluhmes Fortjeneste med Hensyn til, at det fremsførte Kundgjørelsen af 28de Januar 1852; han tilseiede dernæst, at han ogsaa anerkjendte Ministeriet Bluhmes Fortjeneste af Arvesagen. Arvesagen har spillet en meget vigtig og betydningfuld Rolle i vor unge Friheds Historie; det er væsentligt ved Arvesagen, det er væsentligt ved de Misgreb, som ere begaaede under dens Behandling, at Rigsdagen suffer

under den Tilstand, hvori den nu er. Den ærede Forslagsstiller fik Leilighed til i Lovdags at yttre, at han havde stemt for Ministeriets Forslag i Arvesagen, og, naar jeg sætter disse Uttringer i Forbindelse med dem, jeg nylig citerede, at den ærede Forslagsstiller anerkjendte Ministeriet Bluhmes Fortjeneste af denne Sag, saa kunde det derafsynes, som om den Understøttelse, han havde givet, var en Tilslutning til dette Ministeriums Forslag. Det er imidlertid meget langt fra at være Tilfældet. Dengang, jeg hørte disse Uttringer, vare de mig derfor særdeles paasalbende; jeg har meget nøie fulgt Arvesagens Gang, og det faldt mig strax ind, at jeg maatte husse mærkeligt feil, om der fra det ærede Medlems Side var givet nogen Understøttelse til Ministeriet, som havde fremmet denne Sag, at jeg skulde tage mærkelig feil, om ikke netop det ærede Medlem hørte blandt dem, hvis Stilling til denne Sag mere end nogen Andens har nærmet sig til en Modstand, og som mere end nogen Anden har bidraget til, at der maatte 2 Opløsninger til, inden Sagen gik igjennem. Jeg har siden den Tid efterseet Rigsdagstidenden, for der at see, hvorledes det ærede Medlem har stillet sig til Arvesagen. Jeg skal da tillade mig at henvise til det ærede Medlems Uttringer af 23 Marts 1853. Dengang holdt det ærede Medlem, troer jeg, det første Foredrag her i Salen angaaende denne Sag, han orienterede os da med Hensyn til den Stilling, han agtede at indtage. Først yttrede det ærede Medlem, at han ikke fandt, at der var Noget i Tractaterne, der gjorde det nødvendigt at have Kongelovens Arvesølge; han søiede til: Jeg finder ikke det allermindste Spor af noget Saadant. Det første Punct, Spørgsmaalet: Var det efter Tractaterne nødvendigt at have Kongelovens Arvesølge, besvarede, altsaa den ærede Rigsdagsmand med et bestemt Nei. Det andet vigtige Punct, der forelaa, og som dybt beskæftigede Gemytterne i den Tid, det var: Er det ønskeligt at have Kongelovens Arvesølge? Derom yttrede det ærede Medlem gjentagende, at han havde fundet det ønskeligt, at man nu ikke havde foreslaaet Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge, fordi man ved en lille For-